

NICHOLAS BOWLING

DESTINUL UNEI VRĂJITOARE

Capitolul I

LONDRA

După o lună

Alyce se îndreptă încet și stătu în picioare pe dalele de piatră. Instinctiv, își puse mâna pe creștetul capului. Făcea asta de fiecare dată când se trezea; de fiecare dată, știa exact ce avea să găsească; și, tot de fiecare dată, își simțea inima din ce în ce mai grea când degetele ei atingeau țepii aspri și inegali din locul în care fusese părul ei.

Îi era dor de părul ei, mai ales când nopțile erau foarte reci. Nu și-l tăiase niciodată, nici măcar o dată în paisprezece ani, și fusese lung și destul de des ca să se învelească cu el ca și cu o pătură. Mama ei îl adorase. Îngrijitorii i-l tăiaseră pe tot dintr-o dată.

După aceea, își băgă un deget în ureche și scoase ceară de lumânare pe care și-o pusese acolo mai devreme, în acea seară. De câteva săptămâni, începuse să adune micile picături albe ce cădeau pe podea din lumânările îngrijitorilor și le folosea ca să nu mai audă ecoul râsetelor, plânsetelor și țipetelor care se auzeau din când în când pe coridoare. De fiecare dată, noaptea era mai rău.

Celula ei arăta ciudat de frumos la lumina lunii, înghețată într-o liniște albă, delicată. Podeaua fusese măturată, găleata din colț dispăruse și primise un mânunchi de paie proaspete cu care să-și facă patul, de parcă ar fi fost o vacă deosebită. Deasupra paielor atârnată

o pereche de cătușe pe care îngrijitorii nu le folosiseră. Încercaseră, dar mâinile și încheieturile ei erau prea slabe și tot alunecau în afara lor. Cu toate astea, încă serveau ca o tristă amintire că era o prizonieră.

O prizonieră, nu o pacientă. Pe indicatorul de deasupra porții scria „Spitalul Regal Bethlehem“, dar își dăduse seama de adevăr foarte repede. Bedlam, cum i se spunea, nu era un spital și nu se afla acolo pentru a fi îngrijită ca să se însănătoșească.

Alyce merse tiptil până la fereastră, cu picioarele la fel de grele și de reci ca pietrele de sub ele, și se uită printre grătiile celulei. Un corb uriaș și cu penele zdrențuite era cocoțat pe frontonul locuinței îngrijitorilor. Bătu din aripi, făcând zgomot prin curte, apoi plană până la poartă și ieși în stradă.

Nu o împiedicau ceilalți prizonieri să doarmă atât de mult ca amintirile ei. Făceau propriul lor zgomot îngrozitor, în mintea ei, și nu putea scăpa de ele. Acele ultime momente de panică: teama din ochii mamei ei, strânsarea degetelor acesteia pe umerii lui Alyce, atât de tare că îi lăsase vânătăi. Apoi imaginea trăsurii care oprise la poalele dealului, mama ei care scrise în grabă și sigilase scrisoarea și o împinse pe Alyce în pivnița de sub casă.

„Du-te pe malul râului, îi spusese ea. Găsește-l pe călăul John Dee. Dă-i scrisoarea asta.“

Închiderea chepungului și, după aceea...

Fața înghețată a lui Alyce se îmbujoră și se încălzi. „Nu te gândi la asta“, se muștră în gând. O usturau ochii. I se păru că simțea miroș de ceva ars. „N-ai la ce să te gândești. Nu mai poți să faci nimic.“

Pe tot drumul până la Londra, Alyce murmurase cuvintele mamei ei de nenumărate ori până când părură să-și piardă sensul: „Malul râului. Călăul. John Dee. Malul râului. Călăul. John Dee.“ Încă vorbea aşa când domnul Makepiece o găsise în șanț, învelită în părul ei ud și murdar și pe jumătate moartă din cauza frigului. Nu era de mirare că crezuse că Bedlam era locul potrivit pentru ea. Trebuie să

fi arătat ca o persoană care își pierduse mintile. Si poate chiar asta î se întâmplase.

Când o adusese, trebuia să stea doar câteva zile. Fuseseră certuri nesfărșite în afara celulei despre întreținerea ei, despre faptul că nu avea pe nimeni care să plătească pentru ea și trebuia să fie dată afară pentru a face loc pentru un deținut care ar fi putut aduce niște fonduri de care era mare nevoie. Dar sponsorul ei îi rămăsese alături, în ciuda obiecțiilor colegilor lui îngrijitorii, și trecuseră câteva săptămâni de când acea celulă împuțită devenise casa ei.

Dintr-odată, auzi o cheie zăngănind în broasca ușii din spatele ei. Grăbită, își șterse lacrimile din ochi.

„Să fie cel bun! Te rog, te rog, să fie cel bun!“

Dar nu era cel bun. Era celălalt. Cel gras. Cel care strigase la ea, o certase, îi spusese că era respinsă de Dumnezeu, că diavolul era în ea și o cufundase în băi de gheață ca să o vindece de proasta ei dispoziție. În ciuda frigului, fața lui era roșie și transpirată, cu suvițe subțiri de păr de culoarea pailor lipite pe frunte. Încă gâfâia pentru că urcase singurul rând de scări până la celula lui Alyce.

– Bună, porumbița mea, bombăni el. Era beat, din nou. Ea tremură. E frig în noaptea asta. Toți primesc ceva să le țină de cald. Sunt ordinele domnului Makepiece.

Îi pronunță numele cu o răutate cu greu ascunsă și îi întinse un castron cu terci de ovăz.

Alyce înaintă pe nesimțite și îl luă, cu privirea fixată pe față lucioasă a îngrijitorului. Castronul era rece ca gheață.

El o privi în timp ce ea se retrase într-un colț și ridică o lingură plină cu lăturile cenușii până la buzele ei.

– Alyce! spuse el, încruntându-se din cauza unei indignări prefațute și bătâindu-și degetul. Bunii creștini spun o rugăciune de mulțumire înainte de masă.

El mai jucase jocul acesta și ea întotdeauna pierduse. Nu știa ce era o „rugăciune de mulțumire“ și, chiar dacă ar fi știut una, nu îi era

de loc ușor să vorbească. Uneori, domnul Makepiece o convingea să spună câteva cuvinte, dar nu-i zise niciunu Kemp. În lumea ei tăcută, îi auzise vorbind despre ea. „E melancolică“, spuse domnul Makepiece. Kemp, pe de altă parte... o descria cu mai multă imaginație.

– Fată, dacă nu-i poți mulțumi Domnului pentru mâncarea din fața ta, nu cred că te pot lăsa să-o mănânci așa cum se cuvine. Îngrijitorul întinse o mână ca să-și recupereze castronul, iar Alyce treșări. Repetă după mine: „*Benedic nobis, Domine deus*“...

Alyce nu spuse nimic. Doar se holbă la el.

– Repetă după mine! spuse Kemp, arătându-și frustrarea tot mai mare pe chip. Îi tremurau fălcile. „*Benedic nobis*“...

Din nou, fu întâmpinat cu tăcere. Dintr-o singură mișcare, el înaintă și apucă bărbia lui Alyce cu degetele lui scurte și groase, apoi începu să-i miște falca în sus și în jos de parcă ar fi fost o marionetă pe care o putea face să vorbească.

Alyce se înfierbântă de rușine, iar aceasta se transformă repede în furie. Strânse marginea castronului și azvârli conținutul lui pe el. Terciul de ovăz îl lovi în față ca o *palmă* binemeritată.

Urmă o tăcere ciudată. Domnul Kemp se uită la ea prin masca lui gelatinoasă și plină de cocoloașe. Ovăzul se agăta de sprâncenele lui și îi curgea de pe bărbie. Lui Alyce îi veni să râdă, pentru prima dată după atât de multă vreme că părea să fi trecut ani întregi. Dar acel moment trecu repede. El își șterse ochii cu mâneca și își reveni, o prinse de gât și începu să-o înjure.

– Edmund!

A doua voce o surprinse. Era joasă și caldă, dar obosită. Peste umărul lui Kemp, văzu alt bărbat care stătea în cadrul ușii deschise. Era domnul Makepiece, cel care o găsise și singurul îngrijitor care o tratase cu un pic de bunătate. Kemp îi dădu drumul din strânsoare și se întoarse, oftând tare.

– Ce?

– O să-i fie și mai greu să vorbească cu respirația ta împuțită în fața ei. Las-o în pace.

Domnul Kemp pufni.

– Thomas, ea refuză să-l accepte pe Domnul! Cum ar putea măcar să speră la mântuire dacă nu se poate ruga?

– Edmund, nu toate rugăciunile trebuie spuse cu voce tare.

Dumnezeu cunoaște gândurile acestei copile mai bine decât noi.

Domnul Kemp se uită din nou la ea. Alyce își ținu fața nemîșcată.

– Nu e bine așa. Ar trebui să-și strige credința de pe acoperișurile caselor. Să-L strige și să-I ceară iertare.

– Nu are voie să meargă pe acoperișuri, spuse domnul Makepiece cu calm.

Domnul Kemp se uită nepăsător la el, apoi sughiță, enervându-se din nou.

– Toți ceilalți, cu toată văcăreala lor, tot mai spun câteva cuvinte dintr-o rugăciune. Încă mai cunosc puterea crucii când o văd. Dar asta... și își împinse degetul în fața ei.

Domnul Makepiece îl lăsa pe domnul Kemp să-și termine ideea și așteaptă ca acesta să tacă.

– Oricum, acum nu mai contează. Ea pleacă. În seara asta.

– Pleacă? întrebă Kemp.

„Plec?“ se gândi Alyce.

– Da. Ei o așteaptă la parter.

– Ei? Îl trebui un moment domnului Kemp până când își dădu seama la cine se refere domnul Makepiece. Apoi Alyce văzu cum pe față lui lăsată apără un rânjet grotesc. Vezi? Am avut dreptate! Apoi se întoarse iar la ea. Fato, ar trebui să te apuci de învățat rugăciunile acum. *Ştiam eu!*

Makepiece îl ignoră.

– Haide, copilă! Cineva vrea să te vadă.

Alyce înaintă, călcând cu un picior rece în terciul vărsat în timp ce mergea. Îl ocoli pe Kemp, cu rânjetul lui ca o mască cioplită și exagerată de lumina lunii. După ce ieșiră pe corridor, aerul vui de

vaietele, râsetele și trăncăneala dementă ale celorlalți deținuți. Ar fi vrut să-și astupe urechile din nou.

Domnul Makepiece își puse mâna cu blândețe pe umărul ei, iar ea își ridică privirea spre el. Trăsăturile lui erau și blânde, și aspre în același timp – de parcă anii le-ar fi transformat într-o expresie de bunătate hotărâtă și neschimbată. Dar, în seara aceea, arăta mai trist ca de obicei. Se uită la ea de sub sprâncenele lui groase.

– Alyce, îmi pare rău, spuse el și o conduse în timp ce coborâră scările.

Capitolul II

Fără ca domnul Makepiece să-i fi spus ceva, Alyce știa cine o aștepta în casa de lângă poarta Bedlamului. Desigur că vânătorii de vrăjitoare o găsiseră. Cine altcineva ar fi putut fi? În timp ce trecu pe lângă celealte celule, chipuri albe se holbară la ea prin ferestrele pătrate, bărbați și femei cu priviri sălbaticе.

Stomacul ii era prea gol ca să icnească. Se simțea puștiită pe dinăuntru și subțire ca un cearșaf întins pe sârmă. Începu să transpire; fierbea pe sub piele și îngheța deasupra ei.

– Chiar dacă nu sunt de acord cu metodele domnului Kemp, spuse Thomas încet în timp ce mergeau prin întunericul în care se auzeau ecouri, s-ar putea să aibă dreptate în privința nevoii de rugăciune. Când vei fi luată de aici... Se opri. Alyce se holbă la picioarele ei. Când vei fi luată de aici, s-ar putea să descoperi că nu prea ai prietenii în afara de Dumnezeu. Să nu uiți că El te va asculta întotdeauna.

„N-aș paria pe asta“, se gândi Alyce. Mama ei nu prea îi vorbise despre Dumnezeu. Dar ceilalți săteni o făcuseră și, din ce-si dăduse seama. El nu avea o părere prea bună nici despre ea, nici despre mama ei.

Când ajunseră în casa de lângă poartă, aceasta era învăluită în lumina slabă, de culoarea ruginei, a unui foc care se stingea, confundându-i o atmosferă infernală. Dintr-un colț, din spatele șemineului, ieșiră două umbre, mai solide decât celealte, de parcă întunericul se adunase în ele ca să le dea formă și mișcare.

„Ciudat“, se gândi Alyce. Cele două umbre arătau foarte diferit față de bărbații care veniseră după mama ei. Tipul cu pălărie pe care îl vedea în visele ei aproape în fiecare noapte fusese sigur pe el, nerușinat și umbla tanțoș cu perlele lui. Aceste umbre arătau mult mai discrete, păreau chiar speriate, amândouă îmbrăcate în negru, cu mantii de călătorie țesute din pânză aspră și cu glugile pe cap. Aveau și bucăți de pânză întinse peste fețe, așa că le putea vedea doar ochii – și aceia erau goi și sticloși la lumina focului.

– Alyce, iî spuse una dintre umbre. Din nou era ceva ciudat. Avea vocea unei femei, dar silueta persoanei care vorbise nu părea deloc feminină. Celălalt bărbat – sau poate și acea persoană era o femeie – se întoarse ca să se uite la însotitoarea lui, de parcă ar fi fost la fel de surprins ca Alyce. Te rog, vino cu noi!

Alyce înghițî în sec. Trebuia s-o fi urmărit de acasă. Cum era posibil așa ceva?

– Nu e corect, spuse domnul Makepiece, cu mâinile pe umerii lui Alyce. Tonul lui sugera că mai ținuse acel discurs și cu alte ocazii, dar nu fusese ascultat niciodată. Nu e creștinește. Câte ierni credeți că a văzut? Treisprezece? Paisprezece? Am găsit-o într-un șanț. Nu are cine să-i plătească întreținerea. Chiar nu vă lasă inimile să iertați o persoană atât de Tânără?

Bărbatul se holbă la el, dar nu-i răspunse. Apoi se întoarse către partenera lui și-i șopti ceva la ureche.

Nici femeia nu făcu vreo mișcare, doar își înclină capul într-o parte în timp ce o cercetă pe Alyce.

– Unde-i sunt lucrurile? întrebă ea. Ce avea la ea când ați luat-o?

– Doar hainele pe care le purta, spuse Makepiece.

– Aduceți-le!

Îngrijitorul oftă.

– E un obicei de-al casei să dăm hainele celor care sunt aduși la noi, azilurilor, ca să îmbrăcăm săracii.

– Și ați făcut asta? întrebă bărbatul care încă se uita cu un ochi la însotitoarea lui.

Thomas dădu încet din cap.

– Încă nu.
– Atunci, dați-ni-le!

Alyce deveni, dintr-o dată, foarte atentă, prinsă între domnul Makepiece și cele două siluete care stăteau în fața ei. Cuvintele îngrijitorului aprinseră o mică flacără a speranței în pântecul ei, pe care o hrănea și o proteja, ținându-și mâinile pe buric de parcă ar fi încercat să o împiedice să se stingă.

Dacă mai aveau rochia ei, existau toate şansele ca scrisoarea să mai fie ascunsă în buzunarul ei. Dacă ar fi putut să-și recupereze acea bucată de pergament, să scape din Bedlam, să ajungă la malul râului – oriunde ar fi fost locul acela...

Își pierdu speranța. Era foarte slăbită și infometată, cu nervii întinși la maximum. Oricum, poate că nici nu-i era scris să scape. Poate că asta era soarta ei: să fie ucisă ca mama ei, o piedică în mersul firesc al lumii, un spin în coasta ordinii cosmice. Poate că și ea își merita acea soartă, după ce făcuse.

Domnul Makepiece o lăsă în casa de lângă poartă cu tâlharii, ieși pe ușa din spate și merse în colțul întunecos al spitalului în care îi depozitaseră hainele. Stânjenită, Alyce își mută greutatea corpului de pe un picior pe celălalt.

– O să mă omorâți, nu-i aşa? murmură ea.
Niciunul dintre ei nu răspunse.
– Știți ce am făcut. Știți cine sunt.
– Noi știm cine ești, spuse femeia. Pânza care îi acoperea fața se mișcă din cauza respirației ei. Tu știi?

Straniul întrebării o surprinse pe Alyce. Oare se juca acea femeie cu ea? Simți gustul fierii în cerul gurii, de parcă urma să i se facă rău. O ură. Îi ură. Mai mult ca orice.

– Nu ți-a spus mama ta, nu-i aşa? Înainte să moară.
Alyce înghițî în sec și își încleștează pumnii ca două bile de piatră.
– O să vă spun ce mi-a zis mama înainte s-o ardeți.
– Ascultă, copilă...

– Mi-a zis: „Dacă te prind, va trebui să-i omori“.

Cei doi se uitară unul la celălalt.

– Dacă aş fi în locul vostru, n-aş încerca asta, spuse Alyce, îndreptând un deget subțire și murdar spre cei doi. Pentru că deja am ceva experiență și s-a dovedit că mă pricep destul de bine la asta.

Se repezi spre ușă. Dincolo de ea, întunericul și ceața care se lasaseră în curte așteptau să o îmbrățișeze. Femeia strigă, sărind înainte și, chiar când Alyce ajunse în prag, simți mâinile uriașe ale bărbatului apucând-o de talie și trăgând-o înapoi. Încercă să îi îndepărteze degetele de ea, dar fiecare dintre ele era înfipt în pielea ei ca rădăcinile unui copac. Zbătându-se, îl lovi cu cotul ascuțit între picioare și un geamăt înăbușit se auzi de sub eșarfa care îi acoperea gura.

Tocmai se zvârcolea ca să se elibereze din strânsoarea lui când femeia o apucă de înceietura mâinii, dar Alyce își luă mai mult avânt, se învârti și îi zgârie fața cu unghiile murdar. Gluga femeii îi căzu de pe cap. Trăsăturile ei erau palide ca ale unui mort și ascuțite, capul ei semăna cu un craniu, iar lumina slabă a focului o făcea să arate ca un strigo.

În același timp, auzi strigăte și pași din corridor. Domnul Makepiece se întorcea. Femeia își rearanjă repede gluga și straturile de pânză pe față, în timp ce bărbatul își ținea strâns bărbăția și se smiorcăia. Alyce se gândi să-l aștepte pe Makepiece. Hainele ei. Sărișoarea. Nu, nu avea timp. Luă o halbă de pe masă, îl lovi pe bărbat în tâmplă cu ea pentru orice eventualitate, apoi fugi în curte.

Poarta principală era închisă. Trebuia să fugă prin spatele clădirilor spitalului, pe lângă ruinele capelei și prin cimitir. Picioarele ei loveau dalele de piatră în timp ce alerga, nebunii și nebunele privind-o cu tristețe printre grătile celulelor.

Când ajunse la zidul capelei, se opri, gâfăind. Lumina lunii trecea printre crengile tiselor, făcând forme luminoase care se strâmbau din cauza vântului. Locul era plin de fantome. Se gândi din nou la

mama ei, apoi tremură și își alungă amintirea din capul ei. „Gândește-te mai târziu! Acum, fugi!“

Alyce auzi ecoul vocii femeii undeva în spatele ei și sări peste zid, în cimitir. Se ascunse și merse pe furiș de la o piatră de mormânt la alta printre bietele și nebunele suflete îngropate în trecutul Bedlamului, cu pământul înghețat scărțâindu-i sub picioare. În spatele ruinelor capelei erau alt zid jos și un sănț, iar ea alunecă până în fundul lui, de-abia ținându-și echilibrul, până când își înfipse picioarele în vreo cincisprezece centimetri de apă murdară, rece ca gheăță.

Apoi fu afară, liberă, alergând pe Câmpurile Mlaștinii, sub luma lunii, cu iarba lovindu-i gambele și aerul ieșindu-i din gură sub forma unor norișori calzi și strălucitori.

Senzatia de victorie nu dură mult. Habar n-avea unde mergea. Dar nu se opri. Nu putea să se opreasă. De două ori i se păru că aude vocea răgușită a unui bărbat purtată de vânt și, de fiecare dată, găsi în ea destulă energie ca să facă o sută de pași mai departe. Mai auzi și alt sunet – era ca fâlfâirea rochiei ei, la câțiva metri în urmă, undeva deasupra. Ar fi putut jura că erau bătăile unor aripi. Avu curajul să arunce o privire în urma ei doar o dată și, când făcu asta, totul păru înghițit de întinderea cerului de la miezul nopții.

Alergă până când nimeri în dreptul zidurilor cetății Londrei și merse de-a lungul lor până când ajunse la unul dintre marile turnuri. Grilajul era coborât. Orașul era închis.

Picioarele obosite ale lui Alyce se îndoîră sub ea și se târî în patru labe până într-un colț în care zidul se unea cu turnul. Mai multe animale își marcaseră teritoriul acolo, dar bătea vântul și, după ce suportase duhoarea din Bedlam, acele miroșuri nu o deranjau prea mult.

I se făcu frig foarte repede, din cauză că nu se mai mișca. Amințirile o prinseră din urmă, de parcă, pentru un moment, le-ar fi depășit în fuga ei. Se uită la întinderile nesfârșite și lumea i se păru un loc gol și singuratic.

„Ce fac aici?“